

danks het grootere aantal leden der kamerfractie, achteruit gegaan. Dat Schaper in deze parlementaire periode den voorzittershamer niet hanteeren zal, is voor velen zijner partijgenooten, die zich blind staren naar hun leiders, een geduchte klap.

Eenzoo in de verwerping van het voorstel Troelstra om te antwoorden op de Troonrede, een bewijs te meer voor de verminderde positie der S. D. A. P. in de kamer.

De heeren hebben nu een interpellatie aangevraagd, en daarbij zal een breede gedachteswisseling over de heerschende wan-toestanden even goed tot haar recht komen. Of het iets baten zal, vermeen wij te mogen betwijfelen.

De uit zooveel heterogene elementen samengestelde revolutionaire kamerfractie is eendrachtig gebleven bij de stemming over het Voorzitterschap en ook bij het steunen van het voorstel Troelstra inzake het adres van antwoord op de Troonrede. Het beloven van trouw aan de Grondwet schijnt met de revolutionaire beginselen, ook die der christen-socialisten, verenigbaar.

Bij de behandeling van het voorstel tot het in staat van beschuldiging stellen der afgetreden ministers bleek dat, hoe formalistisch Wijnkoop en van Ravesteijn in de Partij weten op te treden als het in hun kraam te pas komt, eenige studie van de formeele parlementaire voorschriften hun te pas zal komen.

Bij het debat daarover ondervond Wijnkoop, die flink voet bij stuk hield, ditmaal zelf, hoe lastig het is, als een voorzitter telkens een spaak in het wiel van den spreker steekt.

Hoe dit voorstel, om de zetbazen der bezittende klasse in staat van beschuldiging te stellen, te rijmen is met de leer, dat die klasse in haar geheel verantwoordelijk is voor de misdaden aan het proletariaat be-gaan, ontgaat ons.

Niettemin achten wij actie tegen de uitvoerders van den wil der kapitalistische klasse in het parlement noodzakelijk en onvermijdelijk. De uitvoerende macht is er nu eenmaal en laat zich geducht gelden. Daarom is het ter sprake brengen van de mishandelingen der Russen goed revolutionair werk, vooral omdat het onwettige optreden der verschillende autoriteiten nu in wijden kring bekend gemaakt wordt.

Van Verre en Nabij.

(v. R.) DE SOVIET IN KANTON. In den laatsten tijd werd in de aan de Bolsjewiki vijandelijke pers herhaaldelijk als nieuw bewijs voor de afschuwelijkheid der proletarische diktatuur aangehaald, dat in de Roode Garde niet slechts Letten en vroegere Deutsche en Oostenrijksche gevangenen in grooten getale streden, maar dat de Soviet-Regeering zelfs niet schroomde tegenover de „bevrijdingslegers“ van de „werelddemocratiën“ regimenten Chineseesche barbaren te gebruiken. Dat deze Chineseesche „barbaren“ revolutionaire strijders voor de vrijheid zijn, dat er zich in China gebeurtenissen hebben afgespeeld, die voor de imperialisten der „werelddemocratiën“ verre van aangenaam zijn, dat heeft ons het Anglo-Amerikaansche imperialisme, dat de verbandingen met het verre Oosten zoo goed als geheel beheerscht, natuurlijk zorgvuldig vermeden te vermelden.

Het blijkt nu, dat in tegenstelling met West-Europa, waar de Russische gebeurtenissen op het proletariaat nog slechts langzaam in revolutionairen zin inwerken, in China de Russische revolutie een sterken

weerklink heeft gevonden. De wereldoorlog, de groote revolutionair, heeft ook in China de bestaande tegenstellingen, die in de jaren 1911 en 1912 dit ontzaglijke rijk revolutioneerden, weer op de spits gedreven. Terwijl in de noordelijke provincies de militaire partij voorloopig de overhand heeft behouden, hand in hand gaat met de geassocieerde imperialisten en deelneemt aan de glorievolle aanval der democratische roovers op de Russische Soviet-republiek, hebben de gebeurtenissen in de zuidelijke provincies, zich in revolutionairen zin ontwikkeld. De feiten die de „Iwesta“ mededeelt, hebben den schrijver van het Buitenslandsch Overzicht in de „Nieuwe Groene“ aanleiding gegeven tot een belangwekkende beschouwing, waaraan wij het volgende ontleenen.

De Zuid-Chineesche socialisten te Kanton bonden vandaar den strijd aan voor de autonomie van Zuid-China. Zij besloten daar een konstituërende nationale vergadering der Zuid-Chineesche provincies samen te roepen; volgens hunne plannen werd het zelfbeschikkingsrecht dezer provincies vastgesteld en zullen aan het hoofd ervan door de bevolking gekozen raden worden gesteld. Als centraal orgaan fungeert de „Raad der gedelegeerden van Zuid-China“, die te Kanton zetelt. Op de Constitutie heeft die van de Russische Sovietrepubliek grooten invloed gehad; eenige afdelingen van de nieuwe Zuid-Chineesche grondwet werden er zelfs aan ontleend.

Het is aan de noordelijke provincies tot dusver niet gelukt, ondanks de militaire medewerking der geassocieerden de nieuwe Zuid-Chineesche republiek ten onder te krijgen; de splitsing van China is op het oogenblik een feit geworden en de jongste der republieken wordt ons in het Russische bericht voorgesteld als „een machtige democratische eenheid, die nog een groote rol kan spelen in de beweging van het verre Oosten“.

De invloed van het arbeiders-element in deze, in elk geval zeer socialistisch getinte zuidelijke beweging, schijnt onmiskenbaar; trouwens reeds aan de vroegere revoluties namen 25.000 spoorwegarbeiders deel en het wassende kapitalisme heeft sindsdien in allerlei productie-takken nieuwe en geweldige arbeidersmassa's proletarische bewustheid gegeven. Onder dit moderne proletariaat leeft nog evenzeer als in Rusland, de traditie der voor-kapitalistische toestanden en in hun meer ontwikkelde leiders is nog de herinnering levendig aan vroegere socialistische stroomingen.

Voor de Hollandsche socialisten is natuurlijk de geweldige omwenteling in Zuid-China van groote betekenis. De moeilijke strijd dien onze kameraden in Indië tegen het Hollandsche kapitaal te voeren hebben zal niet alleen een sterken, misschien niet enkel moreelen, steun ontvangen maar ook de frase van „het gele gevaar“ die allereerst reactionairen en reformisten reeds nu in den mond voeren ter rechtvaardiging van de „nationale“ verdediging zal in dit landje door de chineesche gebeurtenissen aan waarde voor het demagogendom verliezen.

Het is nog niet zoo lang geleden dat zelfs revolutionaire socialistten meenden dat de roode vaan in afzienbare tijd niet in het verre Oosten zou waaien en riep niet onlangs Kolthek in navolging van z'n Fransche vrienden om protectie tegen de Japansche industrie na den oorlog?

HET BELASTEREN VAN DE BOLSJEWIKI geschiedt thans op groote schaal door de Amerikaansche regeering. Dag aan dag verschijnen er officieele communiques die

„bewijzen“ dat de Bolsjewiki zijn betaalde Duitsche agenten en complete schurken, bijna even behendig als Amerikaansche trustkoningen.

Het blad van onze Zweedsche kameraden „Politiken“ brengt nu het bericht, dat het in het bezit is van gedocumenteerd materiaal, dat aantoonde dat de Amerikaansche regeering eenvoudig een lastercampagne met vervalschte stukken op touw heeft gezet ter rechtvaardiging van haar militaire expeditie tegen de Soviet-Republiek. Ook zonder dit bewijsmateriaal heeft natuurlijk ieder revolutionair met eenige kennis van de Amerikaansche geschiedenis en met eenig begrip van de verhoudingen in de „meest democratische“ republiek onmiddellijk ingezien met welk een geweldigen hoog-kapitalistischen zwendel men hier te doen had. De redacteur van „Recht voor Allen“ brengt ijskoud het verhaal van de „onthullingen“ en neemt tevens de gelegenheid te baat de „lijders aan de Russische ziekte“ — zoo betitelt notabene Kolthek de Hollandsche bolsjewiki — te recht te wijzen.

HET ROER OM. De geweldige tegenslagen der Centralen hebben de leidende kringen der Hollandsche bourgeoisie doen inzien dat zij, nu het Duitsche imperialisme de overwinning in nederlaag ziet verkeeren, voor hun standje moeten trachten te redden wat er nog te redden valt. Nieuwe Rotterdammer, Handelsblad, Nieuwe Courant en Maasbode stellen alles in het werk om weder met de Vereenigde Staten op goeden voet te geraken.

Avond aan avond schrijven zij suikerzoet over „onze verhouding“ tot Amerika, het dappere geschimp tijdens den „schepenroof“ heeft plaats gemaakt voor een walgelijke vereering voor de krachtsinspanning van het Amerikaansche imperialisme. „Onze onafhankelijkheid“ zal zich nu eens naar den anderen kant uitleven; voor zij het zelf goed weet zit onze bourgeoisie in eens in de door redacteur van Ravesteijn zoo gewenschte „welwillende neutraliteit“ tegenover de geassocieerde imperialisten.

HET TOPPUNT van verdwazing wordt bereikt in een advertentie van de afdeling Utrecht van de S. D. P. in de Tribune. „Belangrijke agenda: Bespreking van Gorters sabotage van onze propaganda.“ Daar kan de zoo langzamerhand historisch geworden onhandigheid van Knuttel uit Leiden niet tegenop! „Gorters val“ als titel van een preekje vol doleerend gemjammer werkt nog op de lachspieren, maar dat de Redactie van de Tribune een vlegelachtige advertentie als die uit Utrecht in de krant toelaat bewijst wel welke een echt reformistische hetze er tegen Gorter in de S. D. P. op touw is gezet.

BERICHT.

No. 9 van „de Internationale“ verschijnt een week later, door samenstelling van het „Verweer“, waarvan het eerste deel in dit nummer wordt gepubliceerd en dat in opdracht van de geschorste afdeling den Haag der S.D.P. is geschreven.

Verder verzoeken wij aandacht voor de overdracht van de administratie aan Mw. A. VAN ONZEN, van Ravesteijnstraat 251, den Haag, wie in het vervolg ook alle bijdragen in geld zijn te zenden. Medewerking voor den inhoud wordt ingewacht aan het oude adres: Acaciastraat 103, den Haag.

Inzenders van niet opgenomen artikelen herinneren wij eraan, dat de eindbeslissing van al of niet plaatsing bij de perscommissie ligt: correspondentie daarvoor met A. J. BOTTER, p.a. VAN REESEMA, Prinsengracht 496, Amsterdam.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Administratie: van Ravesteijnstraat 251,
Redactie-Adres: Acaciastraat 103,
DEN HAAG.

le Jaargang No. 10

:: 26 Oct. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losses No. 5 cent

INHOUD: Het schrikkewind der Bolsjewiki; Verweer van afdeling den Haag der S. D. P.; Meten met tweeërl maten; Regeering en Parlement; Drie opvattingen.

Het schrikkewind der Bolsjewiki.

(v. R.) Radeloos zien de kleinburgerlijke idealisten de Revolutie naderen. De eindeloze reeks zinnelooze aantijgingen die de redacteurs van „Het Volk“ sinds maanden tegen de Bolsjewiki loslaten schijnt niet meer voldoende om de onrust der volgelingen te bedaren. Thans worden de intellectuelen opgecomandeerd om den laster een glimp van redelijkheid te geven. De poging hiertoe gedaan door privaadocent van Dillen is door Sannes in „de Tribune“ afdoende gekenschetst, zoodat wij van onzen kant dit keer kunnen volstaan met hieronder eenige stukken te doen volgen van de afstraffing die hun partijgenoot de mensjewik Verow in de „Nieuwe Zeit“ van 4 October de reformisten en tamme Marxisten in Europa toedient.

Diktatuur van het Proletariaat.

De heftigste aanvallen op de Bolsjewiki zijn gericht tegen het instellen van de diktatuur van het proletariaat. Men tracht het voor te stellen alsof zij, tot de macht gekomen, op de gedachte kwamen zich door brutaal geweld te handhaven. De partijgenooten buiten Rusland die deze bewering uiten zouden een dergelijke voorstelling van zaken nog te goeder trouw kunnen geven, de Russische partijgenooten echter doen dit tegen beter weten in want het is hun precies bekend dat Lenin herhaaldelijk o.a. ook in zijn voor de October-Revolutie vervatte strijdschrift „Staat en Revolutie“ datgene uitvoerig heeft uiteengezet wat hij heden met de hem eigen energie poogt door te voeren. Men kan de juistheid van dit standpunt bestrijden, maar het is niet geoorloofd als onmarxistisch of als bloote zucht naar persoonlijke macht te betiteln.

Tusschen de kapitalistische en de toekomstige orde ligt een tusschenoestand, een periode van klassenstrijd. Door de politieke revolutie is de bourgeoisie nog niet overwonnen. De doorvoering van de socialistische orde eischt een langdurigen strijd. Hiervoor is een organisatie noodig. Een dusdanige tusschentijdsche organisatie is de proletarische staat, de tijdelijke diktatuur van de arbeiders. Zoodaals iedere macht is ook de proletarische macht een organisatie van geweld. Ook de proletarische staat is een organisatie van heerschappij. Engels schreef in 1873 in een polemieek met de Proudho-nisten:

„Een Revolutie is zeker de autoritairste zaak die er is, een daad waardoor een deel van de bevolking zijn wil aan het andere deel door geweren, bajonetten en kanonnen, alle zeer autoritaire middelen opdwingt. En

de partij die gewonnen heeft, moet haar heerschappij door de terreur, de afschrik die haar wapens de reactionairen inboezemen handhaven. En als de Parijsche Commune zich niet van de autoriteit van het gewapende volk tegen de bourgeoisie bedient had zou zij zich dan langer dan één dag hebben kunnen handhaven? Kunnen wij niet veeleer zeggen dat zij zich te weinig van deze autoriteit heeft bedient?“

En in een brief aan Bebel van Maart 1875 heet het: „Daar nu de staat toch slechts een voorbijgaande inrichting is waarvan men zich in den strijd in de Revolutie bedient om zijn tegenstanders met geweld neer te houden zoo is het pure onzin van een vrije Volksstaat te spreken. Zoolang het proletariaat de staat nog noodig heeft, wordt hij niet gebruikt in het belang van de tegenstanders, en zoodra er van vrijheid sprake kan zijn houdt de staat op als zoodanig te bestaan“.

Waar echter geweld wordt gebruikt is geen vrijheid, geen democratie.

Het is werkelijk wonderbaarlijk dat sociaal-democraten die tientallen van jaren over de proletarische Revolutie gesproken en gesproken hebben op het moment dat zij de Revolutie beleven met zoo gering begrip tegenover haar werking staan. Revolutie en contrarevolutie zijn geweldhandelingen die niets met democratie hebben uit te staan.

Waarom hebben dan eigenlijk deze zelfde socialistische de Februari-revolutie zoo stormachtig begroet? Zou het van uit hun standpunt niet juist zijn geweest de revolutionairen te bezweren van een revolutie af te zien of haar eenvoudig door een stemming volgens het algemeene directe, gelijke en geheime kiesrecht door te voeren?

Als de klassenstrijd tot burgeroorlog voort komt het aan op de bewuste neerwerping van de tot nog toe heerschende klassen. De bourgeoisie verdwijnt niet als zij de politieke macht verloren heeft. Ook het proletariaat blijft na de overwinning proletariaat, maar het wordt nu tot heerschende klasse. Het proletariaat moet noodzakelijk zoolang aan de macht blijven tot het de andere klassen gelijk heeft gemaakt. Eerst dan kan de oplossing van de organisatie van den staat door het proletariaat beginnen. Voor de anarchisten daarentegen is iedere macht onaannemelijk, dus ook een macht van arbeiders die de bourgeoisie er onder houdt. Een van tweeën. Of het proletariaat moet er op bedacht zijn de bourgeoisie neer te werpen en zich tegen haar internationale bondsbroeders te verdedigen of niet. Stemt men hierin toe dan moet het Proletariaat als georganiseerde macht optreden.

Dit is de diktatuur van het proletariaat. De anarchisten (en andere kleinburgerlijke socialistten) die deze diktatuur bestrijden, desorganiseeren de krachten van het proletariaat en steunen, objectief gesproken, de bourgeoisie. Hun standpunt is van te voren gegeven door hun principiele afkeer van alle georganiseerde massa-actie. De consequente anarchist is dan ook tegenstander van de arbeidersraden. Het anarchisme is niet de ideologie van de massa, maar die

van de gedeklasseerden, van het lompenproletariaat, dat zich van alle productieven arbeid heeft los gemaakt.

De Bolsjewiki en de Democratie.

Natuurlijk hebben de Bolsjewiki het grondig verkorven bij de niet-Russische partijgenooten die naar de in de zogenaamde democratisch geregeerde landen van het Westen heerschende „Vrijheid en democratie“ streven. De Bolsjewiki zien deze „democratie“ niet als een doel, dat de moeite waard is voor socialistten. En men kan eenigszins benieuwd zijn hoe de door de Engelsche Regeering aangestookte samenzwering door die socialistten die geheel in den ban staan van het Engelsche liberalisme en het burgerlijke radicalisme zal worden „goed gepraat“. De Bolsjewiki geven niet veel om de democratische Republiek, waarin de rijkdom indirect, maar des te zekerder zijn macht uitoefent, hetzij door ambtenaren-corruptie, hetzij door een verbond van Regeering en Beurs. Men mag niet vergeten, dat de democratie ook in de meest democratische republiek een uemocratie van de minnerheid, van de bezittende klassen blijft. Het is onbegrijpelijk dat sociaal-democraten de diktatuur van het proletariaat afwijzen met de bewering, dat deze niet verenigbaar is met den democratische eisch van het algemeene, directe en geheime kiesrecht. Het is tekenend dat deze tegenwerping vooral van een zijde komt, die vroeger niet moede werd te waarschuwen tegen een overschatting van het parlementarisme. Een dergelijke eisch die in een niet-revolutionaire periode gewis in den tijd ligt en noodzakelijk is, wordt in een revolutionaire periode een vraag van secundaire betekenis. De Bolsjewiki zien nu eenmaal niet Engels in den staat een instituut van geweld, dat noodzakelijker wijze zoolang bestaan moet als er klassentegenstellingen zijn. Ook als het proletariaat als heerschende klasse aan de spits van de staat treedt, houdt de staat niet op een machtsinstituut te zijn. Eerst met het overwinnen van de klassentegenstellingen wordt dit machtsinstituut langzamerhand overbodig en dan begint het afsterven van den staat. Het tot de macht gekomen proletariaat kan niet anders, als het de macht behouden wil, dan van dit machtsinstituut zoo lang gebruik maken tot het doel de opheffing der klassen is bereikt.

Het twaist het democratisch gevoel van rechtvaardigheid van breede kringen, dat heden in Rusland in zekeren zin het onderste boven is gekeerd. Terwijl vroeger de adel en de bourgeoisie in elk opzicht een voorrechte positie innamen, hebben de Bolsjewiki bijvoorbeeld bij de verdeling van de gerantsoeneerde levensmiddelen de bevolking in 4 klassen verdeeld, waarbij de arbeiders en de boeren de grootste en de renteniers de kleinste rantsoenen zijn toegewezen. Dat mag op het eerste gezicht zeer hardvochtig en onrechtvaardig schijnen, maar blijkt bij nadere beschouwing een zeer begrijpelijke en verstandige maatregel. Wanneer men bedenkt dat de levensmiddelen die door de staat in beslag kunnen worden genomen,

positie gedragen door een schijn van macht en die in de allereerste plaats voor de bourgeoisie werkelijke betekenis heeft, omdat zij die macht gebruiken kan, daar waar zij haar nodig heeft n.l. om de verscherping der klassetegenstellingen onder den invloed der Russische revolutie te breken, door het uitbuiten der schijntegenstellingen harer eigen klasse. Wat onze leiders denken te kunnen doen, dat heeft tenslotte alleen de bourgeoisie in haar macht en dat zal zij op het juiste oogenblik, tot schade van het internationale proletariaat, ten uitvoer brengen.

Met en met tweeërlei maten.

(W.J.S.) In den Haag hebben een aantal uitgetreden leden der geschorschte Afdeling der S. D. P., een groep gevormd. Hoewel de Afdeling officieel nog bestaat, totdat ze door het Congres is geroljeerd, treedt genoemde groep zelfstandig op. Zij houdt o. a. openbare vergaderingen. In Rotterdam is eveneens een groep leden der partij, die zich met het beleid der Afdelings-meerderheid niet kan vereenigen. Ook zij vormen een afzonderlijke club.

Zoodra echter deze groep tracht een openbare vergadering te houden, komt er een motie, die de niet in het meerderheids-areel loopende partijgenooten tot de orde roept. De poging tot misdrijf werd dus reeds gestraft. Wij mogen derhalve, nu een der Amsterdamsche groepen werkelijk een openbare vergadering heeft gehouden, minstens een krasse motie van de Amsterdamsche meerderheid verwachten.

Of zoude Wijnkoop en zijn volgelingen voor dit soort ketterij minder gevoelen, dan van Ravesteijn en zijn trawanten? Zeker is het, dat Rotterdam in deze dingen uitmunt, behalve als het tegen de getrouwen zoude moeten gaan. Een voorbeeld van dat meten met tweeërlei maten willen wij hier nog geven. Bij een vroeger alhier bestaan hebbende „Bildungs Verein“, waren p.g. aangesloten. Een hunner, Hammer, was eenigen tijd Voorzitter. Zoodra die „Verein“ Van der Goes voor zich liet optreden, stond de Afdeling „Rotterdam“ met een motie van afkeuring klaar. Echter, van de Afdeling „Rotterdam“ der Ned. Vereeniging van Spoor- en Tram-personeel, zijn eveneens partijgenooten lid. Een hunner was zelfs Voorzitter tot voor korten tijd. Voor die Vakvereeniging traden herhaaldelijk S. D. A. Pers op, doch de Ravesteijnianen moeten het eerste blijk van afkeuring daarvan nog geven. Die gewezen Voorzitter is steeds een ernstige kandidaat voor het lidmaatschap van den Raad bovendien.

Regering en Parlement.

(W.J.S.) De eerste wedren in de parlementaire arena is slechts in schijn door de S.D.A.P.'ers gewonnen. Zij slaagden er weliswaar in de revolutionaire fractie bij de interpellaties op den tweeden rang te plaatsen, doch werden niettemin voortgedreven, door de vrees, dat de fractie-Wijnkoop de leiding der debatten zoude nemen. Of deze daartoe in staat zoude zijn geweest is een vraag, die wij laten rusten. Evenwel, reeds nu is gebleken, dat de parlementaire positie van Wijnkoop c. s., door het in de oppositie gaan der S.D.A.P., niet gemakkelijker is geworden. Troelstra c. s., doen wat zij kunnen om de revolutionaire gangmakers te diskwalificeeren. Het is dus de revolutionaire kamerclub niet geraden over ijs van één nacht te gaan.

Nu vermeenen wij, dat Van Ravesteijn, bij zijn vraag: „Is de Minister van Buitenland-

sche Zaken bereid, alle maatregelen te treffen, opdat zoo spoedig mogelijk invoer uit Amerika mogelijk wordt“, niet op vasten bodem stond. Ieder kamerlid had die vraag kunnen stellen. Het succes zijner motie, die met nagenoeg algemeene stemmen werd aangenomen, bewijst meer dan voldoende, dat hier van revolutionaire eischen niet gesproken kan worden. Erkend moet echter worden, dat de veranderde omstandigheden, de „pro-Duitsche“ winstmakers kijken nu er weinig of niets meer te verdienen valt, ook naar den anderen kant, hun invloed hebben laten gelden.

Doch juist daarom had de eisch van invoer uit Amerika niet los gemaakt mogen worden van de door Amerika eventueel geëischte vergoedingen. Vast had moeten komen te staan, hoever de Nederlandsche regering, indien er tegenprestaties door Amerika werden geeischt — en niemand is zoo naïf zulks niet te verwachten — zoude kunnen gaan, naar het oordeel der revolutionairen. De behandeling van Griekenland door de Geassocieerden, noopt de arbeidersbeweging, die nog altijd tegen elken oorlog is, tot waakzaamheid.

De interpellatie-Schaper stelde deze kwesties opnieuw aan de orde. De heeren van de arbeiderspartij trachten nog altijd hun volgelingen met woorden tevreden te stellen. De eischen van Wijnkoop: in de eerste plaats de verschaffing van witbrood in voldoende hoeveelheden, staan schitterend tegenover gescharrel der S.D.A.P. Het relletje tegen Wijnkoop moest dan ook dienst doen om de aandacht der arbeiders af te leiden van zijn goede eischen, in het belang van de levensmiddelenvoorziening. Dat die eischen niet kunnen worden doorgezet is geen reden, ze niet te stellen.

Evenwel, dat het niet aangaat, zoo als Wijnkoop deed, de kwestie der Nederlandsche vergoedingen te negeren, bewijst de houding van Koltheek, die als ruilobject schepen wilde beschikbaar stellen. Inderdaad voor Amerika een begeerenswaardig betaalmiddel. Doch alleen een Ententegezind man als Koltheek kan over het hoofd zien, dat daardoor aan de Geassocieerden krachtige hulp zoude worden verleend. En als Duitschland inderdaad niet meer behoefte te wordeu gevreesd, heeft de andere partij onze schepen niet zoo hard meer nodig.

Hoe wij de eischen van Wijnkoop dus ook toejuichen, de verwezelijking zien wij slechts als gevolg van doodgewone handelsvereenkomsten, die zullen moeten wachten tot de capitulatie van Duitschland.

Of er dus, nu de arbeiders blijven berusten in hun stelselmatische uithongering, redenen waren, om de voedselvoorziening op de vluchtige wijze, waarop dat is geschied, in het parlement aan de orde te stellen, wagen wij te betwijfelen. Wij vermeenen, dat de revolutionaire critiek niet met overhaasting gepaard moet gaan, zelfs al zien de revolutionair gezinde arbeiders, die voor daden niet te vinden zijn, reikhalzend naar de parlementaire spiegelgevechten uit.

De aanval van Duys op Wijnkoop zouden wij gevoegelijk kunnen passeeren, als van weinig betekenis voor de arbeidersbeweging, ware het niet dat één punt opheldering behoeft. Het is inderdaad „gelogen“, dat Wijnkoop de politie te hulp heeft geroepen, om Kretz uit het jaarcongres 1917 te verwijderen. De politie verscheen in de zaal, waarop Wijnkoop, van de bestuurs-tafel op de politie toeliep en, wijzende op Kretz, zeide, „die meneer moet er uit“. Zoo, en niet anders heeft deze zaak zich toegedragen.

Drie opvattingen.

(C. O.) De overeenkomst tusschen S. D. A. P. en S. D. P. ligt voor een groot deel daarin, dat bij beide organisaties het intellect de tatiek aangeeft; waarbij Troelstra, als regel, voornamelijk de georganiseerde massa als stille, Wijnkoop de deels ongeorganiseerde massa als levende kracht gebruikt.

De overeenkomst tusschen S. D. P. en hare oppositie ligt in de overtuiging, dat het optreden der massa's alleenige voorwaarde tot sociale vooruitgang uitmaakt; waarbij de Tribune in tegenstelling tot de Internationale de onzelfstandigheid van het proletariaat tot basis neemt.

S. D. A. P., zoowel als S. D. P. toonen daarmede geen vertrouwen te bezitten in de toekomst van het arbeidende volk, dat alleen door eigen zelfstandigen strijd en inzicht aan de macht moet komen in en door de Sociale Revolutie.

De Arbeiderspartij verschuift de eindstrijd der arbeiders naar een later tijdperk, inmiddels vermeenend de positie van het georganiseerde proletariaat, door verhooging van den welstandsgrens, beter voor te bereiden tot de groote omwenteling; maar die daardoor voorbijziet zich vaster te nestelen in de vertakkingen van den modern imperialistischen staat en tegelijk de afstand tot het niet georganiseerde deel vergroot met noodzakelijk daaruit voortspruitende klassescheiding.

De juistheid van deze gevaren bij de strijdende arbeiders er ingehamerd te hebben, is de groote verdienste van de S. D. P. geweest. Haar fout, het eenmaal ingenomen standpunt niet consequent door te voeren. De persoonlijke kritiek van de drie Tribune redacteurs voor en na Deventer heeft zich slechts kunnen ontwikkelen tot een persoonlijke politiek; de ontwikkeling tot een politiek der organisaties heeft men vanuit leiderskringen tegen gehouden, uit vrees dat deze zou ingaan tegen hun inzichten, die voor de eenig juiste werden gehouden.

Hierin teekent zich het niet vertrouwen in de toekomst van het proletariaat af! Hetzelfde arbeidende volk, dat de drager van de nieuwe cultuur moet worden!

Wanneer men zich een oogenblik indenkt, welke rot de scheppers van den arbeid tot opbouw van de nieuwe maatschappij zullen hebben te vervullen, dan springt direct de noodzakelijkheid van zelfstandigheid voor het proletariaat naar voren en wat is nu practischer dan daar direct in de klasse organisaties een begin van ontwikkeling mee te maken.

Denkt men zich de situatie steeds aan den leiband v. Ravesteijn-Wijnkoop?

Toename van inzicht en wil tot den strijd is een groeiproces, dat meer kwaad dan goed gedaan wordt door de tot daad aanhittende provocaties van Wijnkoop, die louter op de suggestie van den sterken man berusten. Lenin behoort inderdaad tot dezulken, maar zijn macht berust op de klassedictatuur; die van den hollandschen Bolsjewiek-bij-uitnemendheid op de deutsche knokploeg en Amstel 85; is dus van persoonlijk kaliber en als zoodanig uit den tijd eener zwakke beweging.

Hoe grooter zelfstandigheid thans reeds tot ontwikkeling komt, des te minder, kans wordt beloopt op een herhaling van de toestanden in Rusland, waar het geweld een zoo overwegende rol moet spelen; al wordt toegegeven, dat de machtsverhoudingen niet toelaten steeds volrijpe vruchten te plukken. Die vallen alleen parlementariers als J. E. W. Duys in den schoot

ABONNEERT U OP DIT BLAD.

DE INTERNATIONALE

Orgaan voor Onafh. Soc. Arbeiders-Politiek

Administratie: van Ravesteijnstraat 251,
Redactie-Adres: Acaciastraat 103,
DEN HAAG.

1e Jaargang No. 11

:: 9 Nov. 1918 ::

Dit blad verschijnt eenmaal in de 14 dagen
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling
f 0.70 per halfjaar - Losse Nos. 5 cent

INHOUD: De Internationale toestand; Buitenland; Van verre en van nabij; Regering en Parlement; Congres R. S. C.; Russische terreur;

De internationale toestand.

(N. R.) De overwinningen van het Duitse imperialisme der jaren 1916 en 1917 veroorzaakten de tusschenkomst van de sterkste van z'n concurrenten, van het geweldige kapitalisme der Vereenigde Staten. De Amerikaansche trusts die hun ontwikkeling te danken hebben aan de uitgebreidheid van het grondgebied en aan de Europeesche emigranten vreesden, dat, indien het Duitse kapitalisme de economische hulpbronnen van gansch Europa en Centraal-Azië in handen zou hebben, de razende vaart van het Amerikaanschen kapitaal zou worden overtroffen. Zij besloten zich in den oorlog te mengen. Terwijl Duitschland de balans der overwinningen van 1915 en '16 opmaakte, werkten de mijnen en fabrieken in de Vereenigde Staten met volle kracht; een Amerikaansch leger ontstond, een nieuw mechanisme van geweld en verwoesting kwam ter wereld. En de beenderen van het Duitse kapitalisme kraakten. Zij kraakten niet alleen door de kracht van den jongen Amerikaanschen reus, die het slagveld betrad, maar ook doordat de krachten van het Duitse volk, dat vier jaar lang van het eene front naar het andere heen en weer werd gesmeten, uitgeput en niet meer instaat waren een nieuwen tegenstander te weerstaan. Het nieuwe Duitse offensief eindigde met een échec. Daar het Duitse imperialisme de macht om in het Westen te overwinnen niet meer bezat, besloot het de veroveringen daar op te geven, verder verdedigend op te treden en het Anglo-Amerikaansche kapitaal te noopen te vergeefs z'n krachten te verspillen.

Duitschland rekende er op dat de Entente, indien zij overtuigd werd van de onmogelijkheid eener overwinning, haarden ganschen buit in het Oosten zou laten. Ware het Duitse imperialisme hierin geslaagd, dan zou het als overwinnaar uit de worsteling zijn gekomen, want het zou dan hebben kunnen beschikken over het graan van de Oekraïne, de petroleum van Bakoe, de katoen van Turkestan, het zou een reusachtig exploitatie-terrein te zijner beschikking hebben gehad. Maar het slaagde niet. En wel voornamelijk door dezelfde factoren die het Duitse imperialisme de overwinning in het Oosten hadden doen behalen. Rusland was geslagen doordat de Russische boerenmassa's die niet uit de fabrieken kwamen, niet in staat waren de geweldige slagen van den stoomhamer van het Duitse kapitalistische militarisme te ondergaan. Met gebroken zenuwen verlieten zij de loopgraven. Maar de legers van de Duitse bondgenooten in het Zuid-Oosten, de Turksche en Bulgaarsche legers bestonden uit dezelfde boerenmassa's, die evenmin in staat waren de hamerslagen van den kapitalistischen oorlog

te verdragen. Steeds meer gedesorganiseerd eindigden zij met de vlucht te nemen. De Bulgaarsche catastrofe, de Turksche débacle worden in de berichten der Duitse correspondenten beschreven op een wijze die volkomen gelijk op de ineenstorting der Russische legers. Het Zuid-Oostelijk front van Duitschland is uiteen gevallen. En het Westelijk front zal ook ineenstorten, niet slechts onder de slagen van de versche Anglo-Amerikaansche horden, maar ook wijl de hoop op overwinning is verdwenen. Toen het Duitse imperialisme in den roes van de overwinning z'n arbeiders naar voren dreef, durfden deze zich niet te verzetten, durfden zij zelfs niet rusten, zij marcheerden steeds voorwaarts, verzamelden hun laatste laatste krachten zooals de onverbiddelijke overwinnaar het beval. Zij werden verplicht andere volken de vrede op te leggen en te onderwerpen aan den wil van het Duitse kapitaal. Maar het klaarblijkelijke verlies van den oorlog, dat het vertrouwen in de overwinning der Duitse bourgeoisie heeft gedood, veroorzaakte een politieke crisis in Duitschland; ontruikte aan het ministerie van buitenland-sche zaken, den Kühlmann van Brest-Litowsk, die erkende niet meer in de overwinning te gelooven. De desorganisatie in het binnenland, het broodsgedrek, vernielden de levende kracht van het leger, verlamde den weerstand en de Duitse massa's, slachtoffers van het imperialisme, die nog niet hnn wapens tegen de onderdrukkers durfden verheffen, en niet meer in staat waren zich tot de verdediging van het imperialisme op te richten.

Het Duitse imperialisme heeft den oorlog verloren, het Anglo-Amerikaansche imperialisme triumfeert; minister Balfour profeteert zijn „wee de overwonnenen“ de onafhankelijkheid van „gansch“ Polen, de teruggaaf van Elzas-Lotharingen aan Frankrijk betekent de verbroekeling van Duitschland. De onafhankelijkheid van Bohemen, het verkrijgen door Servië van Zuid-Oostenrijk betekent de verdeling van Oostenrijk.

Het program van het Amerikaansche kapitaal is een program ter vernietiging van het Europeesche kapitalisme opdat de Amerikaansche trust het z'n voorwaarden kan dikteeren. Zelfs indien het Duitse imperialisme er nog in zou slagen z'n onafhankelijkheid te verdedigen, dan is toch z'n streven om tegenover de Anglo-Amerikaansche trust een Midden-Europeesche te stellen voor altijd vernietigd. Midden-Europa wordt geen citadel van het kapitalisme. Maar zal het Anglo-Amerikaansche kapitaal er tenslotte niet in slagen de Europeesche arbeidersmassa's tot blanke slaven te maken? Wij zijn volkomen overtuigd dat dit niet het geval zal zijn.

De dageraad der proletarische Revolutie.

Het Duitse imperialisme kan niet zonder meer z'n plaats aan het Anglo-Amerikaansche afstaan. Zijn val lokt een beweging van de volksmassa's uit, in de eerste plaats in Duitschland en Oostenrijk. De Duitse en Oostenrijksche arbeiders zullen vragen waar-

om zij in den oorlog gingen, zij zullen hun verliezen berekenen, zij zullen vragen wie de kosten van den oorlog betalen zal, wie de verminkten, de weduwen en wezen zal voeden. Het geslagen Oostenrijksch-Duitsch imperialisme zal niet in staat zijn de massa's te bevredigen. Indien het tracht den oorlog voort te zetten, dan komt er een opstand van het gedemoraliseerde leger. Als het zich over geeft, dan krijgt het de beweging van de werkelooze arbeiders. De proletarische revolutie in Oostenrijk en Duitschland lokt onvermijdelijk de revolutie uit in het uitgeputte Frankrijk en Italië. Het is zeer waarschijnlijk, dat het Amerikaansche kapitaal, dat nog stevig op z'n voeten staat en het Engelsche, dat minder geleden heeft dan dat van het vasteland, de Europeesche arbeiders-revolutie zullen trachten te verstikken. Het is mogelijk, dat zij op het laatste oogenblik aan het verpletterde kapitalisme een zeker rabat op de betalingsnota zullen toestaan, in dank voor verleende hulp tegen de triomfeerende proletarische revolutie in Rusland.

Misschien staan wij aan de vooravond van de omzetting der imperialistische fronten in die van de revolutie en de contra-revolutie, maar in elk geval zullen de berekeningen van het kapitalisme verkeerd uitkomen.

Wij staan aan den vooravond van de proletarische revolutie in Europa. Het Russische proletariaat, dat voor is gegaan, dat gedurende z'n heerschappij van een jaar een revolutionair leger heeft weten te scheppen en te organiseeren, bevindt zich op het oogenblik onder de dreiging van een groot gevaar. Nadat het z'n legers, gericht tegen Duitschland, vrij heeft gemaakt, zal het Anglo-Amerikaansche en Japanse kapitaal z'n druk tegen de eerste haard der Europeesche revolutie vermeerderen. Het kan het Duitse kapitaal koopen om z'n laatste krachten tegen de Revolutie te werpen. Met het oog op dit gevaar heeft de Russische Soviet-Republiek door middel van het Centrale Uitvoerend Comité het Russische proletariaat onder de wapens geroepen. Er wordt geen offensief voorbereid tegen het Duitse kapitaal, want wij zijn er van overtuigd, dat de Duitse proletariërs zelf tot dit doel zullen komen, de Russische Republiek staat slechts gereed zich te verdedigen tegen een aanval op de zelfde wijze als zij zich verdedigt tegen den aanval van het geallieerde kapitaal. Maar haar verdediging houdt niet op aan de grenzen van het Rusland van Brest-Litowsk. De Russische Federatieve Socialistische Soviet-Republiek, de voorhoede van de wereld-revolutie, neemt onder haar verdediging elke revolutie, het doet er niet toe in welk land. Wanneer de Duitse proletariërs overwinnen en zij zouden bedreigd worden door de bandieten van het Anglo-Amerikaansche kapitaal, dan zullen de Russische proletariërs hen te hulp komen. KARL RADEK

Buitenland.

De toestand in Europa.

(W.A.H.) Gode zij dank, roepen de Duitsche machthebbers, wij hebben een „onbloedige